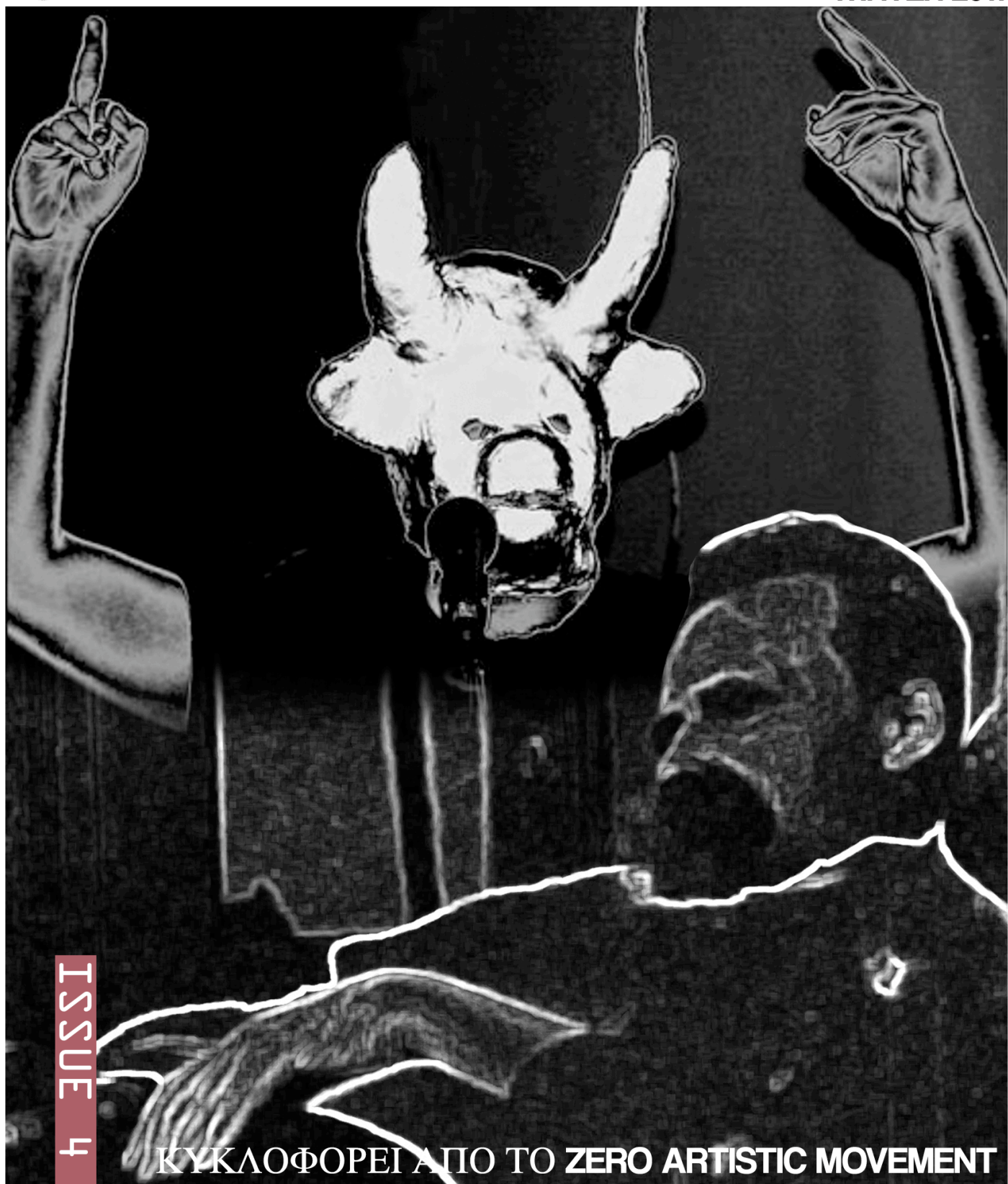

Zero GEOGRAPHIC

WINTER 2011

ISSUE 4

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ZERO ARTISTIC MOVEMENT

Εκδότης

Z.A.M

Συντακτική Ομάδα

Έκτορας
Κινέζος
Λυκάνθρωπος
ΠΞ
A3roflot

Επιμέλεια Ύλης

Λυκάνθρωπος
Κινέζος
ΠΞ

Creative Art Director

A3roflot

Επιμέλεια Εξώφυλλου

A3roflot

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	σελ.1
1 ^ο ΜΕΡΟΣ: ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΣ: ΦΡΙΝΤΡΙΧ ΝΙΤΣΕ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΤΟΥ ΕΠΙΓΟΝΟΙ	σελ.2-8
2 ^ο ΜΕΡΟΣ: ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΣΠΑΓΚΕΤΙ ΓΟΥΕΣΤΕΡΝ	σελ. 9-11
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ	σελ.12

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το Zero Artistic Movement (Z. A. M.), είναι ένα αυτόνομο καλλιτεχνικό κίνημα (και όχι μόνο). Επιρροές του ZAM ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΤΑΝΤΑΙΣΤΩΝ, ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΙ, Ο ΡΕΤΡΟΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΣ, Ο ΕΞΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟ D.I.Y. ΚΑΙ Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ (Industrial) ΜΟΥΣΙΚΗ. Το ZAM είναι ένας ζωντανός οργανισμός ο οποίος συνεχώς εξελίσσεται. Είναι μια αντικαπιταλιστική/ αντικρατική / διεθνιστική κίνηση με σκοπό τη συνεισφορά στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Για περισσότερα εδώ <http://www.myspace.com/zeroartisticmovement>

Το περιοδικό ZERO GEOGRAPHIC ασχολείται με «επιστημονικά θέματα» με έναν ταξικό τρόπο. Γεωγραφία, ιστορία, κοινωνικός πόλεμος, μακροοικονομία είναι μόνο μερικά από τα θέματα που μας απασχόλησαν στα τρία πρώτα τεύχη αυτής της διμηνιαίας έκδοσης.

Στο παρών τεύχος, στο πρώτος μέρος εξετάζουμε τη σχέση του Νίτσε με τον Αναρχικό χώρο. Στο δεύτερο παρουσιάζουμε ένα μικρό αφιέρωμα στα σπαγγέτι γουέστερν.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ZERO GEOGRAPHIC -Z.A.M

**“Το μυστικό να μαζέψετε την μεγαλύτερη σοδιά,
την μεγαλύτερη χαρά της ύπαρξης είναι το ζην επικινδύνως,
στις παρυφές του ηφαιστείου.
Χτίστε τις πόλεις στο Βεζούβιο!
Στείλτε τα πλοία σας σε ανεξερεύνητες θάλασσες!
Ζήστε σε πόλεμο με τους όμοιους σας και με τον εαυτό σας”**

Φρίντριχ Νίτσε

ZERO ARTISTIC MOVEMENT

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΣ: ΦΡΙΝΤΡΙΧ ΝΙΤΣΕ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΤΟΥ ΕΠΙΓΟΝΟΙ

Ο Γερμανός Φρίντριχ Νίτσε γεννιέται στις 15 Οκτωβρίου του 1844 στο Ρένκεν της Πρωσικής Σαξονίας. Σπούδασε φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας και δημοσίευσε τα πρώτα του φιλοσοφικά άρθρα εμπνευσμένος από τον Σοπενχάουερ. Αργότερα θα αποκηρύξει το Σοπενχάουερ και τη φιλοσοφία του. Εκτός από το Σοπενχάουερ θα επηρεαστεί στα νεανικά του χρόνια από το Ρίχαρντ Βάγκνερ. Υπήρξαν μάλιστα και φίλοι για πολλά χρόνια. Η φιλία τους θα διακοπεί αργότερα λόγω του σωβινισμού του Βάγκνερ. Το Πανεπιστήμιο της Βασιλείας, τον εξέλεξε έκτακτο καθηγητή της Κλασικής Φιλολογίας το 1869 (ο νεότερος καθηγητής μέχρι τότε, μόλις 23 χρονών).

Το έργο του Νίτσε έχει επηρεάσει όλο το φάσμα της πολιτικής ζωής. Ο Φασισμός, ο κομμουνισμός, ο φεμινισμός, ο αναρχισμός ο σιωνισμός και ο ναζισμός (για να αναφέρουμε μόνο κάποια από τα μοντέρνα ιδεολογικά ρεύματα) έχουν επηρεαστεί από τη Νιτσεϊκή σκέψη. Τουλάχιστον ο Νίτσε γλύτωσε να χρεωθεί και το μικροαστικό κομπορμισμό μέχρι πρόσφατα... Το οριστικό κτύπημα στον μακαρίτη Νίτσε ήρθε με το «Όταν έκλαψε ο Νίτσε». Τώρα κάθε μικροαστός και κάθε νοικοκυρά μπορούν να απολαύσουν από τον ΓΙΑΛΟΜ ΙΡΒΙΝ την απόλυτη παραποίηση στην νιτσεϊκή σκέψη προς χάρη του καταναλωτή (πράγματι ο Γκέμπελς θα ζήλευε).

Τέλος πάντων ο Γερμανός φιλόσοφος στα τελευταία χρόνια της ζωής του ασχολήθηκε με το ζήτημα των ανθρώπινων αξιών (ηθική, πολιτισμός, θρησκεία, πολιτική κλπ). Το ζητούμενο για εκείνον αποτελούσε η επαναξιολόγηση αυτών των αξιών, ώστε να ξεφύγει η ανθρωπότητα από τον «μηδενισμό» στον οποίο έχει πέσει.

Δεν είναι πρόθεση μου να παρουσιάσω το Νίτσε σαν αναρχικό φιλόσοφο. Κάθε άλλο. Άλλωστε το έργο του είναι τόσο αντιφατικό που θα καταντούσα χειρότερος από τον Γιάλομ. Το σίγουρο όμως είναι ότι ο Νίτσε επηρέασε ένα μεγάλο αριθμό αναρχικών (και μάλιστα αρκετά γνωστών μέσα στο ευρύτερο ελευθεριακό ρεύμα) όπως τον Σαλβαντόρ Σεγκουϊ (επιφανές μέλος της CNT-FAI στην δεκαετία του 1930) την αναρχοφεμινίστρια Φεντερίκα Μοντσένι, τον Ρούντολφ Ρόκερ και τον Μάρεϊ Μπούκτσιν.

Λίγα πράγματα για την πρόσληψη του έργου του Νίτσε μέσα στο πέρασμα του χρόνου είναι απαραίτητα. Όσο και αν φαίνεται περίεργο και παρά τη φήμη του Νίτσε σαν φασίστα φιλόσοφο, οι αναρχικοί είναι οι πρώτοι που επηρεάζονται από το έργο του στα τέλη του 19^{ου} αιώνα. Η αντιπάθεια του Νίτσε απέναντι στους αντισημίτες απωθεί τους εθνικιστές και τους πρωτοφασίστες της εποχής. Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο όμως τα πράγματα αλλάζουν. Ο υπεράνθρωπος του Νίτσε γίνεται παραποιημένο σύμβολο ναζιστών και φασιστών που βρίσκουν έμπνευση στα φιλοσοφικά μανιφέστα του φιλοσόφου. Στο μεσοπόλεμο όμως συνεχίζει παράλληλα να έχει επιρροή και σε αριστερούς αγωνιστές (Γκράμσι), σε επιστημονικούς κύκλους (ο Φρόυντ άλλωστε θεωρεί το Νίτσε πατέρα της ψυχανάλυσης) αλλά και σε ευρύτερα προοδευτικούς διανοούμενους (Μιουζίλ). Μετά τον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο κολλάει στο Νίτσε η ρετσινιά του Ολοκληρωτισμού και για πολλά χρόνια είναι συνώνυμο του Ναζισμού. Μετά το Μάη του 68 τα πράγματα πάλι αλλάζουν. Ο Καμύ στον

«Επαναστατημένο άνθρωπο» εκθειάζει το Νίτσε. Το ίδιο και ο Λεφέβρ. Και δεν είναι οι μόνοι.

ΑΝΑΡΧΟΑΤΟΜΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΙΛΛΕΓΚΑΛΙΣΜΟΣ

«Το κράτος είναι το πιο ψυχρό απ' όλα τα ψυχρά τέρατα: ψεύδεται ψυχρά και να το ψέμα που βγαίνει απ' το στόμα του: «Εγώ, το κράτος, είμαι ο λαός».

Ο Νίτσε επηρεάστηκε βαθύτατα από τον Μαξ Στίρνερ. Σε καμία περίπτωση όμως δεν μπορούμε να αποκαλέσουμε τον Νίτσε μιμητή του Στίρνερ, όπως κάνουν κάποιοι. Πράγματι πολλά τους χωρίζουν. Το κυριότερο κατά τη γνώμη μου είναι ότι ο Νίτσε δεν έγινε ποτέ τόσο αναρχικός όσο ο Στίρνερ. Αυτό βέβαια αποτελεί υποκειμενική μου άποψη. Όπως και να έχει στα τέλη του 19^{ου} αι πολλοί αναρχικοί διάβαζαν Νίτσε και Στίρνερ. Αυτοί που επηρεάστηκαν από αυτούς τους φιλόσοφους ονομάστηκαν από τους ιστορικούς αναρχοατομικιστές.

Πως επηρέασε ο Στίρνερ και ο Νίτσε τους Αναρχικούς της εποχής; Σε γενικές γραμμές ο αναρχοατομικισμός (όπως διαμορφώθηκε λοιπόν από τα γραφτά του Στίρνερ και του Νίτσε) υποστηρίζει ότι οι μεγάλες ιδέες όπως π.χ σοσιαλισμός, ελευθερία, επανάσταση αποτελούν αόριστα ιδεολογήματα που σκλαβώνουν τον άνθρωπο. Το άτομο θυσιάζεται για κάτι αόριστο (π.χ. μελλοντική κομμουνιστική κοινωνία), όπως και ο χριστιανός για το μελλοντικό παράδεισο. Η ευτυχία, σύμφωνα με το Στίρνερ, βρίσκεται μέσα στο άτομο που **μπορεί μέσα στο υπάρχον σύστημα να πραγματώσει τη ζωή** του, αρκεί να αρνηθεί το κράτος και την ηθική του και να ζήσει όπως αυτό θέλει, μακριά από τους αστικούς συμβιβασμούς. Σημασία έχει το παρόν και το εγώ του επαναστάτη.

Πολύ κόσμος θεωρούσε στα τέλη του 19^{ου} αιώνα τον Νίτσε λαθεμένα αναρχικό, καθώς ταύτιζε το Νίτσε με το Στίρνερ. Εκείνη την εποχή το έργο του Νίτσε γίνεται γνωστό στις ΗΠΑ από την αναρχική εφημερίδα «Liberty». Η επιρροή του Νίτσε στους Ευρωπαίους αναρχικούς είναι επίσης μεγάλη. Πολλοί αναρχικοί τρομοκράτες και ληστές στα τέλη του 19^{ου} αιώνα και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα. ήταν αναρχοατομικιστές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η συμμορία του Μπόνο στη Γαλλία. Η συγκεκριμένη συμμορία είναι η πρώτη στην ιστορία που θα κάνει ληστεία σε τράπεζα με αυτοκίνητο.

Η έμπνευση αυτή οφείλεται στην άποψη του Νίτσε για το στυλ. Η δύναμη και η σιγουριά εκφράζονται σε ότι διαθέτει σπουδαίο στυλ σύμφωνα με το γερμανό

φιλόσοφο. Έτσι η ληστεία έπρεπε να έχει στυλ. Γι' αυτό έγινε με αυτοκίνητο! Το περίεργο είναι ότι ο γερμανός μηδενιστής φιλόσοφος απεχθανόταν την πολιτική βία και αντιπαθούσε τους τρομοκράτες της εποχής του. Βλέπουμε όμως ότι καλώς ή κακώς, ο Νίτσε επηρέασε τους βίαιους επαναστάτες των αρχών του 20^{ου} αιώνα.

ΑΝΑΡΧΟΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΤΣΕ

«Βοήθησε ο ίδιος τον εαυτό σου: τότε θα σε βοηθήσουν όλοι. Αρχή της αγάπης προς τον πλησίον».

Πολλοί κοινοτιστές είχαν επηρεαστεί από τον αναρχοαρτομικισμό, τον Μαρξ Στίρνερ και τον Νίτσε. Οι αναρχοαρτομιστές σε γενικές γραμμές πίστευαν ότι οι άνθρωποι για να εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους πρέπει να φτιάχνουν συνεταιρισμούς χωρίς να υπάρχει σε αυτούς εξουσία. Σε αυτούς τους συνεταιρισμούς θα υπάρχει ιδιοκτησία για όλους και όχι κοινοκτημοσύνη. Εδώ ο Στίρνερ και οι οπαδοί του διαχωρίζονται από τους αναρχοκομμουνιστές. Στο συνεταιρισμό ο καθένας σέβεται την ατομικότητα του άλλου και όποτε θέλει μπορεί να αποχωρήσει αν θεωρεί ότι βλάπτονται τα συμφέροντά του.

Η μηδενιστική κριτική του Νίτσε στον μοντέρνο πολιτισμό επηρέασε και τους αναρχικούς του κοινωνικού ρεύματος. Ο Λαντάουερ (θρησκευόμενος αναρχικός με κοινοτιστικές τάσεις) και ο Άισνερ ήταν οι πιο γνωστοί γερμανοί αναρχοαντισηϊκοί της εποχής στη Γερμανία. Ο Λαντάουερ μάλιστα έπαιξε βασικό ρόλο στη δημιουργία των κιμπούτς αργότερα στην Παλαιστίνη. Ο Λαντάουερ επηρεάστηκε από την κριτική του Νίτσε στο πνεύμα του ορθολογισμού και στη παντοδυναμία της λογικής. Να τονίσουμε εδώ τη σημασία του ορθολογισμού και της λογικής τόσο για τη φιλελεύθερη όσο και τη Μαρξιστική σκέψη της εποχής.

Να σημειώσω ότι ο Νίτσε στο έργο του δεν έδειξε ποτέ συμπάθεια στα αναρχικά πιστεύω. Θεωρούσε τους αναρχικούς τους πρωτοχριστιανούς του σήμερα, ανθρώπους μη ρεαλιστές και μνησικάκους.

GEORGES SOREL. ΝΙΤΣΕ ΚΑΙ ΑΜΕΣΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Ο **Georges Sorel** υπήρξε ο θεωρητικός του επαναστατικού συνδικαλισμού. Το κλασικό έργο του Σορέλ είναι το «Σκέψεις πάνω στη βία», που εκδόθηκε το 1909 και υπήρξε βασική επιρροή για το συνδικαλιστικό κίνημα της εποχής. Ο Σορέλ υπήρξε όμως ένα αντιφατικό μείγμα προοδευτικού και συντηρητικού επαναστάτη, μία **γνήσια νιτσεική φιγούρα** της εποχής. Ενδεικτικά αναφέρω ότι αν και θεωρητικός του επαναστατικού συνδικαλισμού μισούσε τη Γαλλική Επανάσταση, ενώ υποστήριξε με πάθος την κλασική παράδοση... Η αντίφαση αυτή βέβαια δεν ήταν και η μόνη στον τρόπο σκέψης του Σορέλ.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ, ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ

Αρχικά ο Σορέλ ήταν ρεβιζιονιστής του μαρξισμού. Η σχέση λοιπόν του Σορέλ με τον Μαρξ υπήρξε ιδιαίτερη και ανατρεπτική. Ο Σορέλ επικεντρώθηκε στην χρησιμότητα του Μαρξισμού για την ιστορική ανάλυση. Ωστόσο επέκρινε την ντετερμινιστική,

υλιστική, και μηχανιστή κατεύθυνση της μαρξιστικής ιδεολογίας. Το 1910 ανακοίνωσε την οριστική εγκατάλειψη του μαρξισμού.

Ο Σορέλ θεωρείται επίσης από τους προδρόμους του επαναστατικού αναρχοσυνδικαλισμού που γνώρισε την αποθέωση του στον ισπανικό εμφύλιο λίγα χρόνια μετά το θάνατο του. Οι βασικές επιρροές του Σορέλ πάνω στους αναρχικούς ήταν **ο μύθος της γενικής απεργίας και η αναγκαιότητα για άμεση και βίαιη επανάσταση**. Ο Σορέλ πίστευε λοιπόν ότι η ταξική απελευθέρωση του προλεταριάτου θα προέκυπτε από μια γενική απεργία. Ο Σορέλ έλπιζε ότι η νίκη του προλεταριάτου θα τελείωνε τη δημοκρατία, τον ατομικισμό και τον φιλελευθερισμό. Μετά την επανάσταση η κοινωνία θα δομούνταν από συνδικάτα εργαζομένων. Το συνδικάτο θα ήταν η μόνη οργανωτική αρχή, όλες οι άλλες αρχές, θα καταστρέφονταν .

Ο Σορέλ αρνήθηκε την ιδέα της διαπραγμάτευσης μεταξύ των τάξεων. Πίστευε στον ταξικό πόλεμο των εργατών ενάντια στους αστούς. Ήταν ενάντια στους σοσιαλοδημοκράτες που επιζητούσαν τον ταξικό συμβιβασμό. Οι προλετάριοι σύμφωνα με τον Σορέλ είναι προορισμένοι να βγάλουν την ανθρωπότητα από την βαθιά παρακμή που την έχει βυθίσει η κυριαρχία της αστικής τάξης. Οι προλετάριοι εμπνεόμενοι από το μύθο της γενικής απεργίας (θα επανέλθουμε παρακάτω στη σημασία του μύθου για τη Σορελιανή σκέψη) θα οδηγήσουν την ανθρωπότητα στην ηθική αναγέννηση.

Ο Σορέλ σε κάποια φάση της ζωής του φάνηκε να επηρεάζεται από το γαλλικό εθνικιστικό κίνημα. Εκείνη την εποχή (το 1912) ο Σορέλ μαζί με γάλλους εθνικιστές ιδρύει μία πρωτοφασιστική ομάδα «οπαδών» του Προυντόν, τον "Κύκλο του Προυντόν". Αν και οι ιδέες λοιπόν του Σορέλ για άμεση δράση και γενική απεργία, όπως τις παρουσιάζει στο κλασικό του έργο «Σκέψεις πάνω στη βία», επηρέασαν άμεσα τους αναρχοσυνδικαλιστές, δεν θα πρέπει να περνά απαρατήρητο ότι οι φασίστες προσπάθησαν να καπηλευτούν το έργο του. Το φλερτ βέβαια αυτό με τους εθνικιστές κράτησε για λίγο και ο Σορέλ ξαναπέρασε στο διεθνισμό υποστηρίζοντας τους Μπολσεβίκους και καταδικάζοντας το Μουσολίνι και τον Ντ'Ανούτσιο. Πιο σημαντικό: Ο Σορέλ σε αντίθεση με τον Κροπότκιν καταδίκασε το αιματοκύλισμα του Πρώτου παγκοσμίου πολέμου.

Πάραυτα οι Φασίστες προσπάθησαν να καπηλευτούν το όνομα του όπως έκαναν και με τον Προυντόν και το Νίτσε βέβαια. Σίγουρα δεν είναι άμοιρος ευθυνών και ο ίδιος. Πολλοί υποστηρίζουν ότι ο Σορέλ καθιέρωσε το φετιχισμό της επαναστατικής βίας. Επίσης η προτεραιότητα που έδωσε στον ανορθολογισμό εις βάρος της λογικής, είναι βασικό συστατικό και της φασιστικής σκέψης. Η ιστορία επαναλαμβάνεται βέβαια και δε θα ήταν απίθανο να δούμε και στις μέρες μας τέτοια φαινόμενα όπου ακροδεξιόι ή και νεοφιλελεύθεροι κύκλοι θα προσπαθήσουν να προσεγγίσουν επαναστάτες φιλόσοφους.

ΣΟΡΕΛ ΚΑΙ ΜΥΘΟΣ

Σε γενικές γραμμές ο Σορέλ είχε επηρεαστεί αρκετά από τον Νίτσε και την προτεραιότητα που εκείνος έδινε στα ένστικτα. Ο μύθος σύμφωνα με το Σορέλ είναι ο κινητήριος μοχλός της ιστορίας. Ο Σορέλ υποτιμάει τη διάνοια και δίνει προτεραιότητα στα ένστικτα. Σύμφωνα με το Σορέλ όλες οι επαναστάσεις βασίστηκαν στα πάθη και όχι στη λογική. Ο Σορέλ σε αντίθεση με άλλους επαναστάτες της

εποχής του δε βασίζεται στη διάνοια και τη λογική αλλά στο ανορθολογικό στοιχείο που είναι το βασικό συστατικό του μύθου. Ο μύθος σύμφωνα πάντα με το Σορέλ βασίζεται πάνω στη θέληση για δράση. Μία θέληση ανίκητη γιατί βασίζεται στη πίστη. Ο Σορέλ δεν πιστεύει ότι οι ορθολογικές θεωρίες και οι ιδεολογίες μπορούν να οδηγήσουν το προλεταριάτο στη νίκη. Αυτό μπορεί να το κάνει μόνο ο μύθος. Ο Σορέλ πίστευε ότι ο μύθος της γενικής απεργίας είναι αυτός που θα οδηγήσει την εργατική τάξη στο θρίαμβο και την ηθική αναγέννηση του πολιτισμού.

ΝΙΤΣΕ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Οι ντανταϊστές επηρεάστηκαν άμεσα από τη λυσσαλέα και μηδενιστική επίθεση του Νίτσε στον πολιτισμό και την κουλτούρα. Το DADA χρωστά πολλά στο γερμανό φιλόσοφο. Επιρροή μεγάλη είχαν τα γραπτά του Νίτσε και στους Ιταλούς Φουτουριστές. Αυτοί, ενώ ξεκίνησαν σαν αναρχικοί, κατάληξαν στην πλειοψηφία τους φασίστες και οπαδοί του Μουσολίνι. Επιρροή μεγάλη είχε ο γερμανός φιλόσοφος και στα σοβιετικά πρωτοποριακά καλλιτεχνικά κινήματα.

ΝΙΤΣΕ ΚΑΙ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Εδώ χωρά πολύ συζήτηση. Ο Νίτσε σήμερα θεωρείται από πολλούς μισογύνης. Το σίγουρο είναι ότι μισούσε το συγκεκριμένο τύπο φεμινίστριας της εποχής του. Από την άλλη όμως ο Νίτσε επηρέασε και αναρχοφεμινίστριες όπως η **Εμμα Γκόλνμαν** η οποία είχε δηλώσει το θαυμασμό της για τον «αριστοκράτη φιλόσοφο»: «Ο Νίτσε δεν ήταν ένας κοινωνικός θεωρητικός αλλά ένας ποιητής, επαναστάτης και πρωτοπόρος. Η ευγένεια του δε δεν προέρχονταν από την καταγωγή του ή την οικονομική του δυνατότητα, αλλά από το πνεύμα του. Με αυτή την έννοια, **ο Νίτσε ήταν ένας αναρχικός, και όλοι οι πραγματικοί αναρχικοί είναι ευγενείς**».

ΝΙΤΣΕ ΚΑΙ ΕΛΛΑΔΑ

Θιασώτης των Νίτσε και Στίρνερ στην Ελλάδα υπήρξε ο **Ρένος Αποστολίδης**. Το 1965 ο Ρένος Αποστολίδης ήταν επικεφαλής του οργισμένου πλήθους που είχε εισβάλλει στη Βουλή. Κατά τα άλλα, δεν είχε έντονη δράση στους αναρχικούς κύκλους. Υπήρξε συγγραφέας και έγραψε βιογραφικά έργα για τον εμφύλιο καθώς και έργα μυθοπλασίας (επιστημονικής φαντασίας, αστυνομικά κλπ). Επηρεασμένος από το Νίτσε και το Σορέλ ήταν και ο Καζαντζάκης ο οποίος δεν υπήρξε βέβαια αναρχικός. Η θρυλική του ρήση «Δεν ελπίζω τίποτα, δε φοβάμαι τίποτα, είμαι ελεύθερος» μοιάζει να ξεπηδά από τις σελίδες του «Πέρα από το καλό και το κακό».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μπορούμε να πούμε ότι ο νιτσεισμός στις αρχές του 20^{ου} αιώνα μπολιάστηκε με τη σκέψη των κλασικών Αναρχικών (Κροπότκιν, Μπακούνιν κλπ) διαμορφώνοντας νέες τάσεις στο αναρχικό ρεύμα. Ενδεικτικά αναφέρθηκαν ήδη στον Λαντάουντερ (αναρχοκοινοτιστή), τη συμμορία του Μπόνο (ιλλεγκαλιστές) και βέβαια το Σορέλ (αναρχοσυνδικαλιστή). Είναι σημαντικό λοιπόν ότι ο τρόπος σκέψης του Νίτσε επηρέασε στοχαστές και επαναστάτες από όλο το φάσμα της αναρχίας. Σε γενικές γραμμές αυτοί που επηρεάστηκαν από το Νίτσε (στην πλειοψηφία τους βέβαια) προσπάθησαν να αλλάξουν τον κόσμο άμεσα και δεν εργάστηκαν για την

προετοιμασία μίας επανάστασης στο μακρινό μέλλον (όπως π.χ κάνουν συνήθως οι παραδοσιακοί μαρξιστές).

Πολλά μπορούν να λεχθούν ενάντια στη νιτσεική «ανορθολογική» σκέψη σαν παρακλάδι της αριστεράς και του αναρχισμού. Δεν είναι και στις προθέσεις μας σε αυτό το περιορισμένο άρθρο να λύσουμε τη σύγκρουση ανορθολογικής σκέψης και λογικής και να δώσουμε πρωτοκαθεδρία σε ένα από τους δύο τρόπους σκέψης.

Ας αναλογιστούμε όμως για παράδειγμα τη **δύναμη του μύθου** στα σύγχρονα επαναστατικά-εξεγερτικά δρώμενα. Για παράδειγμα τη δύναμη και επιρροή που έχει στην νεολαία των δυτικών μητροπόλεων ο αγώνας των Ζαπατίστας. Και τον τρόπο που ο μύθος των Ζαπατίστας μετουσιώνεται σε δράση στις σύγχρονες μητροπόλεις του δυτικού πολιτισμού (αστικός ζαπατισμός). Αν η αστική νεολαία έψαχνε για πρότυπα με βάση τη λογική και την ιδεολογία μόνο, οι Ζαπατίστας δε θα αποτελούσαν έμπνευση για τόσους πολλούς νέους στο δυτικό πολιτισμό. Τα χαρακτηριστικά του κινήματος των Τσιάπας είναι καθαρά αγροτικά και ελαφρώς ανεφάρμοστα στις αστικές ζούγκλες του δυτικού πολιτισμού. Πάραυτα οι Ζαπατίστας δώσανε έμπνευση σε κινήματα πόλεων που παρά το γεγονός ότι δεν μπορούσαν να βασιστούν στη γη και την αγροτική επάρκεια όπως οι Τσιάπας, εφάρμοσαν άλλες επαναστατικές τακτικές επιβεβλημένες από το αστικό τοπίο (καταλήψεις κτιρίων, γενικές συνελεύσεις-άμεση δημοκρατία στις γειτονιές, οργανώσεις ανέργων κλπ). Και τα δύο κινήματα όμως έχουν τον ίδιο σκοπό : την αυτονομία και την ελευθερία. Εδώ ο Σορέλ είχε πράγματι δίκιο για τη δύναμη του μύθου. Επίσης οι ντανταϊστές, σαν πολιτικοποιημένοι καλλιτέχνες, ήταν από τους μόνους που αντιστρατεύθηκαν στη φρίκη του 1^{ου} παγκοσμίου Πολέμου. Ο κατάλογος τέτοιων παραδειγμάτων είναι μεγάλος.

Πολλά μπορούν λοιπόν να λεχθούν ενάντια στο Νίτσε. Επίσης πολλά μπορούν να λεχθούν ενάντια στους αναρχικούς επιγόνους του Γερμανού φιλοσόφου. Το σίγουρο όμως είναι ότι η επιρροή τους στη διαμόρφωση του πολιτικού γίγνεσθαι υπήρξε μεγάλη. Τέλος ο Νίτσε δήλωνε ανεπίκαιρος στοχαστής. Αιώνες πίσω από την εποχή του, αιώνες μπροστά. Κάθε φορά όμως που οι εποχές είναι δύσκολες, που ο μηδενισμός είναι ξανά εμφανής και δε κρύβεται κάτω από τις καταναλωτικές φανφάρες ενός παρακμιακού πολιτισμού, ένας φιλόσοφος «ανεπίκαιρος» σαν το Νίτσε γίνεται ξανά επίκαιρος.

«ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΙΔΑΝ ΝΑ ΧΟΡΕΥΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΑΝ ΓΙΑ ΤΡΕΛΛΟΥΣ, ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΔΕ ΜΠΟΡΕΣΑΝ ΝΑ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ»

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τζολ (1975), "Αναρχικοί", Επίκουρος

Στίρνερ Μ, Ο Μοναδικός και η Ιδιοκτησία του, Ελεύθερος Τύπος

ΧΙΟΥ ΤΟΜΑΣ (1992), "Η ιστορία του Ισπανικού Εμφυλίου Πολέμου", εκδόσεις Τολίδη

Ντελέζ Ζ (2002), "Ο Νίτσε και η φιλοσοφία", Πλέθρον

Ηλιόπουλος Χ, "Οι αναρχικές πτυχές στο έργο του Φρειδερίκου Νίτσε", Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα

Νικόλα Αλ. Σεβαστάκη (2008), "Φιλόξενος μηδενισμός : Μια σπουδή στον homo democraticus " Εκδόσεις ΕΣΤΙΑΣ

Λεφεβρ Α, "Μηδενισμός και αμφισβήτηση", Υψιλον

"Ο Νίτσε και η πολιτική - Ολοκληρωτισμός ή δημοκρατία;", Βάνιας

Μπατάιγ Ζ (2002), "Για τον Νίτσε: Θέληση για τύχη", εκδ. Ψυχογιός

Νίτσε Φ, "Τάδε έφη Ζαρατούστρας", Δαμιανός

Καμύ Α (1971), "Επαναστατημένος άνθρωπος", Μπουκουμάνης

Spencer Sunshine (2005): "Nietzsche and the Anarchists" ανασύρθηκε από το διαδίκτυο από τη διεύθυνση <http://radicalarchives.org/2010/05/18/nietzsche-and-the-anarchists/>

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: ΣΠΑΓΚΕΤΙ ΓΟΥΕΣΤΕΡΝ

Ξεκινήσαμε τα αφιερώματα με ταινίες επιστημονικής φαντασίας (2^ο τεύχος). Συνεχίσαμε με αντιπολεμικό κινηματογράφο (τρίτο τεύχος). Για συνέχεια σας έχουμε κάτι special! Υπάρχει μια κατηγορία ταινιών που αντικειμενικά δεν έχει πάρει ότι της αξίζει στη συνείδηση του «κουλτουριάρικου» σινεφίλ κοινού (και ίσως εδώ που τα λέμε καλύτερα...). Αυτή η κατηγορία δεν είναι άλλη από τα γουέστερν, ένα είδος κινηματογράφου έντονα ταυτισμένο με την εικόνα του μάτσο αμερικάνου ήρωα ,των κακών ινδιάνων κλπ. Τα πράγματα δεν είναι ακριβώς έτσι ή μάλλον δεν είναι καθόλου έτσι...

Την «τρελή» δεκαετία του 60, αλλά και το 70, έχουμε γουέστερν επιστημονικής φαντασίας (βλέπε τη σειρά επιστημονικής φαντασίας STAR TREK που κάποιοι αποκαλούν space western), γουέστερν τρόμου (Dracula and Son), τα σπαγγέτι γουέστερν (που ο ήρωας συνήθως είναι ο παράνομος και όχι ο σερίφης), τα σουρεαλιστικά γουέστερν (το El Toro του Alejandro Jodorowsky) και βέβαια τα θρυλικά ιταλικά αριστερά γουέστερν: ΚΕΟΜΑ (1976) και το GREAT SILENCE (1968).

THE GREAT SILENCE

Το GREAT SILENCE είναι ένα από τα πρώτα ξεκάθαρα πολιτικοποιημένα γουέστερν. Επίσης πέρα από πολιτικοποιημένο film, είναι επίσης από τις πιο «μαύρες» ταινίες που μπορεί κάποιος να δει. Δεν υπάρχει happy end, το τέλος είναι κυριολεκτικά κατάμαυρο. Συνοπτικά μόνο θα πω, και για να μην σας αποκαλύψουμε όλη την υπόθεση, ότι οι επαναστάτες χάνουν και το κράτος θριαμβεύει. Ο Sergio Corbucci σε αφήνει με μία πικρή γεύση στο στόμα (ίσως λόγο προσωπικών εμπειριών ποιος ξέρει;).

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Σε μία πόλη των ΗΠΑ στα τέλη του 20^{ου} αιώνα μια ομάδα περιθωριακών και φτωχών έχει καταφύγει στα γύρω βουνά λόγω της πείνας και αναγκάζεται να ζει διαπράττοντας ληστείες. Η κυβέρνηση τους έχει επικηρύξει. Μια ομάδα κυνηγών επικηρυγμένων με την ανοχή του κράτους κυριολεκτικά αλωνίζει σκοτώνοντας τους επικηρυγμένους ακόμα και όταν αυτοί παραδίδονται. Αρχηγός των κυνηγών είναι ο Klaus Kinsky τότε άγνωστος ηθοποιός. Άποψη μου είναι ότι η ερμηνεία σε αυτό το film είναι η μεγαλύτερη στιγμή στην καριέρα του. Η γκροτέσκο ερμηνεία του πάνω στη μορφή ενός σαδιστή-λάτρη του νόμου-κυνηγού επικηρυγμένων είναι ανεπανάληπτη.

Όπως και στα περισσότερα σπαγγέτι γουέστερν θα εμφανιστεί ο εκδικητής του κακού (τον οποίο υποδύεται ο Jean-Louis Trintignant), ένας μουγκός πιστολέρο που θα

προστατεύσει τους αδύναμους επικηρυγμένους και θα γίνει ο φόβος και ο τρόμος της εξουσίας. Ο ίδιος ο Corbucci δήλωσε ότι έπλασε αυτόν τον ήρωα με βάση τον Τσε Γκεβάρα. Το τέλος όμως είναι προδικασμένο γιαυτόν τον ήρωα όπως ήταν και για τον Γκεβάρα. Οι κυνηγοί θα τον παγιδεύσουν και θα τον σκοτώσουν, αλλά αυτός πεθαίνει με το χαμόγελο στα χείλη γιατί έκανε το χρέος του. Γίνονται και άλλα στην ταινία, άσχημα δυστυχώς, αλλά δεν τα λέμε για να μην σας αποκαλύψουμε το συγκλονιστικό φινάλε.

Να συμπληρώσω εδώ ότι ο Corbucci σε αυτή την ταινία είναι επηρεασμένος από το «Black Sabbath» του Mario Bava, οπότε από άποψη σκηνογραφίας και φωτογραφίας είναι σαν να βλέπετε gothic ταινία και όχι κλασικό σπαγγέτι γουέστερν. Αυτό το περίεργο στοιχείο προσθέτει αρκετά στη μαγεία και την «εξωτικότητα» της ταινίας. Κάπου στο internet διάβασα για τον Corbucci (που πέθανε το 1996) ότι «ο Corbucci δεν έγινε πολύ γνωστός και δεν πήρε αυτό που του άξιζε αλλά τουλάχιστον όσοι είδαν το GREAT SILENCE είδαν ένα film που δε θα το ξεχάσουν ποτέ».

ΚΕΟΜΑ

Το ΚΕΟΜΑ, του Castellari ένα από τα πιο ασυνήθιστα και παράξενα spaghetti. Το σενάριο του βασίζεται στο κλασικό μοτίβο των σπαγγέτι γουέστερν εκδίκησης: η συνηθισμένη ιστορία επιστροφής του ήρωα που στο παρελθόν είχε αδικηθεί από το τυραννικό καθεστώς του χωριού. Σκοπός του η εκδίκηση. Στην ταινία όμως εισέρχονται στοιχεία σουρεαλιστικά (μοιάζει σε κάποια σημεία με το El toro που θα δούμε παρακάτω). Επίσης στην ταινία μπαίνουν θέματα μειονοτήτων και ρατσισμού. Ο Κεόμα είναι μιγάς, μισός Ινδιάνος και μισός λευκός. Ο σύντροφος του είναι έγχρωμος. Το χωριό είναι εχθρικό και αφιλόξενο για τον Κεομα, τους Ινδιάνους και

τους φτωχούς λευκούς. Η εξουσία είναι ασύδοτη. Με άλλα λόγια δε θα δείτε ένα κλασσικό γουέστερν.

Η ταινία περιγράφει τη μάχη ενάντια στη διαφθαρμένη και ασύδοτη ρατσιστική εξουσία σε ένα χωριό της άγριας δύσης. Τα ποιητικά πλάνα του Castellari, η συγκλονιστική ερμηνεία του Franko Nero (πρωταγωνιστής στο ρόλο του Κεομα), το απίστευτο πιστολίδι και το υπέροχο σουρεαλιστικό τέλος, συνθέτουν συνολικά μία δυνατή ταινία, ένα ανατρεπτικό γουέστερν.

EL TOPO

Ένα μίγμα Ιταλικών γουέστερν και σουρεαλισμού του Alejandro Jodorowsky. Ένας περιπλανώμενος πιστολέρο συντρόφια με τον ολόγυμνο επτάχρονο γιο του έχει στόχο να νικήσει τους 4 άρχοντες που ο καθένας έχει φτάσει στο ανώτερο επίπεδο τελειότητας στην χρήση πιστολιού. Μία ταινία χάους και αναζήτησης.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

Zero Geographic Vol.1

Περιέχει:

- 1.Γεωπολιτική και αναρχικά κινήματα
- 2.Χώρος και κοινόβια
- 3.Ψυχογεωγραφία

Κατεβάστε το σε pdf από εδώ: <http://www.mediafire.com/?79b655coc6ae97e>

Zero Geographic Vol.2

Περιέχει :

- 1.Τέχνη του φανταστικού και Πολιτική εξουσία
- 2.Δυστοπία

Κατεβάστε το σε pdf από εδώ: <http://www.mediafire.com/?9a0ks1kba186k83>

Zero Geographic Vol.3

Περιέχει:

1. Ολοκληρωτικός Νεοφιλελευθερισμός και ταξικός πόλεμος
- 2.Λαθρομετανάστευση-Το νέο όνομα για τις απώλειες πολέμου
- 3.Αντιπολεμικός κινηματογράφος-Πολεμικός τρόμος

Κατεβάστε το σε pdf από εδώ: <http://www.mediafire.com/?i3gw7m8p8d6huo5>

ZERO ARTISTIC MOVEMENT